

LÉČITEL

Během let jsem si uvědomil, že pověst Spyra Sathiho jako muže mimořádných psychických schopností měla spolehlivé základy. Zpočátku jsem byl hluboce skeptický k jeho údajným zázračným uzdravením, cestám mimo tělo, telepatii a dalším podobným formám „paranormálních“ jevů. Četl jsem o takových věcech od spolehlivých svědků, ale přesto jsem se osobně nedal přesvědčit.

Byl jsem vyškolen v duchu pozitivistické tradice v oblasti sociologie, oboru na vrcholu moderní světské, racionální kultury. Její čistě teoretické předpoklady a metodologie zavrhnou jevy, jaké opisuje Spyros Sathi, a odkazují je do říše pohádek a fantastických výplodů slabé, neukázněné mysli jako pozůstatky zastaralých pověr. Velice brzy mě naučili, že „Bůh je mrtvý“, že náboženství je jenom neurotickou projekcí nevědomého strachu, iluzí, již nadobro zruší vědecký pokrok, psychoanalýza a „osvícenství“.

Naučil jsem se, a později tomu sám učil druhé, že společnost vytváří bohy pouze proto, že je potřebuje ke svému přežití. Když tedy lidé uctívají božstva, ve skutečnosti uctívají pouze zamaskovanou společnost. Jako od sociologů se od nás samozřejmě očekávalo, že budeme považovat náboženství za pouhý odraz společnosti, který slouží k rozptýlení utlačovaných a nevědomých mas. Aby se člověk mohl stát součástí intelektuální avantgardy, musel být když už ne jasným ateistou, tedy přinejmenším agnostikem, a pohrdavě se usmívat nad jakoukoliv zmínkou o tom, že by mystika, spiritualita či náboženství mohlo mít nějakou skutečnou moc.

Jakmile byl Bůh prohlášen mrtvým a byl pochován pod tíhou pozitivistického vědeckého myšlení, měl podobný

osud postihnout i člověka – muže a ženu. Bylo nám sděleno, že lidská přirozenost neexistuje. Člověk vzniká buď výchovou, nebo jinými společenskými silami, které nemůže ovládat. Svoboda je společně s Bohem pouhým výplodem fantazie, další prchavou iluzí. Vedoucí osobnosti moderní kultury nadšeně prozpěvovaly epitaf myslí. „Člověk,“ vyhlásil jeden slavný francouzský *philosophe*, „je mrtvý.“ V polovině 20. století se *Homo sapiens* stal pouhým čistým listem papíru, na nějž si společnost píše, co se jí zachce.

Takto intelektuálně vyzbrojen, byť jsem si sám nebyl úplně jistý, jak to vlastně беру, jsem se dostal do Daskalova světa*. Vědecký materialismus mi nikdy doopravdy neseděl. Pokládal jsem ho za tragickou, a snad i nevyhnutelnou cenu za život moderního intelektuála. V mém vnitru se však skrývalo naprosto nemoderní přesvědčení ve stylu Dostojevského, že „pokud Bůh není, všem všechno projde“.

Snad díky své nespokojenosti jsem byl nakloněn naslouchat Daskalově posvátné verzi skutečnosti a co nejméně do ní zasahovat svými teoriemi. Prostě jsem jen Daskalose sledoval během různých léčení, poslouchal jsem jeho přednášky a rozhovory a vybízel jej k dialogům s použitím jeho jazyka a termínů. Stal jsem se zúčastněným pozorovatelem v tom nejvyšším možném smyslu slova včetně toho, že jsem prováděl meditační cvičení, která doporučoval pro rozvoj údajných psychonoetických sil, a stejně tak i systematickou sebeanalýzu důležitou pro překonání ega a dosažení transformace.

Daskalos mě bral takového, jaký jsem byl – jako skeptika, „nevěřícího Tomáše“, tak mě rád žertem nazýval. Mého skepticismu si cenil, a občas mě v něm dokonce i podporoval. „Nic nepřijímej jenom na základě víry. Musíš se stát hořcím otazníkem, který všechno zkoumá a jehož měřítkem je ovládnání sebe sama,“ poradil mi jednou.

Mé pochybnosti o Daskalových slavných schopnostech začaly mizet, když jsem dostal možnost osobně ho sledovat při činu. Nejdřív na mě udělalo dojem uzdravení izraelské dívky, jež tvrdila, že je posedlá démony. V její vlasti jí nedokáza-

---

* Spyrosovi Sathimu říkali jeho žáci a přívrženci Daskalos, což znamená něco jako Mistr – pozn. autora

li pomoci ani psychiatři, ani rabíni, nějaký čas byla dokonce v ústavu pro duševně choré. „Démoni“ ji nepřestávali trýznit a vše dospělo až k tomu, že nemohla normálně fungovat, spát nebo být o samotě. Daskalos její problém označil jako „posedlost“ ne demony, ale dvěma lidskými duchy, přesněji řečeno nacisty („manžely, kteří zahynuli během bombardování Hamburku“), a provedl exorcismus vycházející z kabaly. Po pouhém jediném setkání s Daskalosem se pacientka svého problému zbavila. Hlasy zmlkly a ona mohla zase vést normální život.

Při jiné příležitosti Daskalos uzdravil kyperskou ženu středního věku, která měla nemocnou páteř. Byla ochrnutá a doktoři na Kypru i v zahraničí tvrdili, že pro ni nemohou nic udělat. Po několika minutách, kdy se Daskalos dotýkal jejích zad a hladil je, vstala z postele, na niž byla upoutaná uplynulých šest měsíců. Obratle se jí dostaly do správného stavu a ona mohla dokonce cvičit. Na tomto případě bylo pozoruhodné i to, že sama žena nemohla svému zázračnému uzdravení uvěřit, a tak šla ještě téhož dne na rentgen. Poslední snímek, starý pouze týden, jasně ukazoval poškozenou páteř. Nový rentgenový snímek odhalil dokonale zdravou, normální páteř. Po této příhodě, jakož i po mnoha dalších, které jsem viděl na vlastní oči, jsem už nepochyboval, že Daskalos má nezvyklé léčitelské nadání, jež se nedá vysvětlit sugescí či jinými běžnými medicínskými nebo psychologickými teoriemi.

Daskalos měl i další zvláštní schopnosti, které mě pomalu vtahovaly do jeho světa. Jednou, když jsme spolu jeli autem, mi začal podrobně popisovat náš dům v Maine. „Ten dům se mi líbí,“ prohodil, „má charakter.“ Dokonce mi navrhl, abychom si zavedli telefon i nahoru do ložnice, abychom se nemuseli řídit po schodech dolů do kuchyně pokaždé, když zazvoní. Daskalos u nás v Maine nikdy nebyl, alespoň ne fyzicky, a já jsem mu nikdy nepovídal, jak náš dům vypadá, ani nic o našem telefonu. „Když na mě silně myslíš, jsem s tebou,“ sdělil mi. Řekl, že nás v Maine několikrát „navštívil“ ve svém *psychonoetickém těle* ve stavu *exomatózy*. * A přitom zjistil ony podrobnosti o našem příbytku.

---

* viz slovníček pojmů na konci knihy – pozn. překl.

Když jsme se vrátili do Maine, má žena Emilie měla něco s pravým kolenem. Tolik ji bolelo, že ho nemohla vůbec ohnout. Nejhorší to ale bylo, když měla sedět v autě. Jednou ráno jsme dostali dopis od Daskalova mladého učedníka Jakova. „Emilie by měla jít k doktorovi a nechat si prohlédnout koleno,“ naléhal. V tom dopise tvrdil, že si spolu s Daskalosem všimli, že má Emilie něco s pravým kolenem. Jakovos psal, že se ji společně s Daskalosem snaží vyléčit, ale že by i přesto měla navštívit lékaře. Tři dny po obdržení dopisu Emiliina bolest zmizela.

Další příležitost pozorovat Daskalovy nezvyklé vlastnosti jsem měl v létě 1984 během našeho dalšího delšího pobytu na Kypru. Jeden můj dobrý přítel, psycholog, emeritní profesor na jisté univerzitě Ivy League, nás na ostrově navštívil, aby nám pomohl uspořádat „mezikomunitní seminář“ v naději, že to přispěje ke zlepšení místních řecko-tureckých vztahů. Naneštěstí jej před příjezdem na ostrov dost zle pokousal pes, německý ovčák, když se procházel v Alpách v Itálii. A jelikož to byl už starý člověk, rána se mu hojila velmi pomalu a hrozilo nebezpečí infekce. Zbytečně se však neplašil, protože italští lékaři jeho stav viděli pozitivně. Přesto jsem mu navrhl, když jsem viděl, jak kulhá, aby ránu ukázal i Daskalovi.

Přítel něco o mém výzkumu s Daskalosem věděl a nejednou jemně a nenápadně vyjádřil své otcovské obavy o mou akademickou pověst, když se zabývám „takovými věcmi“. Ujistil jsem ho, že mám k Daskalovu světu čistě fenomenologický, ne propagandistický přístup, že se na to nedívám jako skutečný věřící. Akademicky to schválil a poté, co jsem si s ním o svém výzkumu popovídal podrobněji, projevil zájem setkat se s „tím léčitелеm“, jak Daskalose nazval.

Bylo to jedné středy začátkem srpna, když jsme přijeli k Daskalovi na návštěvu do Strovolosu, předměstí Nikósie. Přivítal nás ve chvíli, kdy zrovna končil sezení se členy svého „vnitřního kruhu“. Ještě se nacházeli ve *stoe*, místnosti v zadní části Daskalova domu, kde probíhala jejich setkání a meditace. Představil nás svým žákům, kteří si právě svlékali bílá roucha a opouštěli svatyni. Když odešli, přešli jsme do Daskalova obývacího pokoje, abychom si dali kávu a pohovořili.

Můj kolega začal poněkud váhavě mluvit. „Jsem psycholog,“ řekl, „takže máme společný zájem o tyto věci.“ Chvilí

se bavili o stavu psychologického poznání a Daskalos otevřeně vyjádřil svůj odpor ke konvenční psychologii, která je, jak tvrdil, „ještě v plenkách“.

„Psychologové a psychoanalytici selhávají proto,“ řekl Daskalos rázně, „že nezkoumají sami sebe. Člověk musí jít do hloubi svého vlastního nitra. Neomezujte své zkoumání a pozorování na druhé, na své pacienty, ale na sebe sama,“ řekl Daskalos a významně přitom namířil prst na svého hosta. Můj přítel měl naštěstí dost vyrovnané ego, a tak jej Daskalovo mínění o jeho profesi neurazilo. Ve skutečnosti jsem na základě jeho reakcí nabyl dojmu, že není tak úplně proti Daskalovu hodnocení. Byl to světově uznávaný sociální psycholog a během desítek let terénního výzkumu se naučil být dobrým posluchačem, takže ho víc zajímal Daskalův názor než obhajoba jeho odboru či intelektuální tradice, na níž stála jeho kariéra a pověst.

Daskalos dále vysvětlil, že svět, ve kterém žije a působí, je do velké míry součástí přírody. Lidé tudíž nesprávně nazývají jeho „vědu“ metafyzikou. Trval na tom, že nic takového jako metafyzika neexistuje. „Všechno je fyzika. To, že nevidíme vodík, ještě neznámá, že neexistuje. Využíváme,“ pokračoval, „širší představu skutečnosti, která překračuje smyslové vnímání, je však hmatatelná pro účely výzkumu. Proto si říkáme *badatelé pravdy*. Většina vědců se dnes pokládá za materialisty. Jenže vědí doopravdy, co je to hmota? Jejich chápání hmoty je omezeno, protože se pohybují pouze na hrubohmotné úrovni. My tomu říkáme hrubá hmota, protože i to, v čem se pohybujeme na druhé straně, je hmota. Vzduch je hmota, i když neviditelná. *Éter* byl kdysi objeven běžnou vědou, ale pak od něj bláhově upustili. Pro nás je však tak skutečný jako třeba elektřina, a využíváme jej při léčení.“

Objasnil jsem svému příteli, že Daskalos má na mysli éterickou energii, která se podobá Bergsonovu *élan vital*, Reichově *orgonické energii*, Mesmerově *animálnímu magnetizmu* a hinduistické *práně*.*

---

* Bergson, Henri (1859–1941), francouzský filozof; Reich, Wilhelm (1897–1957), rakousko-americký psychiatr a psychoanalytik; Mesmer, Franz Anton (1734–1815), objevitel tzv. magnetizmu, původně studoval medicínu – pozn. překl.

* A v současnosti velice rozšířeně čínské *čchi* – pozn. překl.

„Aha,“ řekl můj přítel zamyšleně a pohládl si bradu.

„Rozdíl mezi námi a těmi, kteří si říkají materialisté, je v tom, že máme větší laboratoř,“ řekl Daskalos se širokým úsměvem.

„Takže vy byste řekl,“ odpověděl pomalu můj přítel, „koneckonců my pracujeme s lidským mozkiem a ten je také hmotný.“

„Počkejte chvíli,“ zareagoval Daskalos. „To, čemu říkáte mozek, není nic než hrubá hmota v lebce. Je tady ještě něco jiného, čemu my říkáme mysl.“

„No jistě. A jaký je mezi nimi podle vás rozdíl?“ zeptal se můj známý.

„Takový, jako mezi generátorem a elektřinou. Elektřina je všude,“ řekl na to Daskalos a rozhodil rukama. „To, že elektřina existuje, nám ukazuje přístroj. On sám ale elektřinu nevytváří.“

Daskalos dále vysvětlil, že veškerá hmota je mysl v různých formách „vibrací“. Sdělil nám, že mysl není *Absolutno*. Tak říkal tomu, co lidé chápou pod pojmem Bůh, ale že je to prostředek, jakým se projevuje neprojevené Absolutno. Mysl je „superlátka“, z níž jsou stvořeny „vesmíry“. A neexistuje žádná „mrtvá hmota“.

Na pobídku mého kolegy Daskalos vysvětlil, že hrubohmotný svět, v rámci kterého se pohybuje konvenční věda, se nachází na nejnižší úrovni vibrace mysli. Existují i psychické světy ve čtvrtém rozměru existence, kde neexistuje prostor tak, jak jej známe my, a noetický svět v pátém rozměru, kde už není ani prostor, ani čas. Pak jsou ještě vyšší noetické světy, světy „archetypů“ a čistých forem. Jedním takovým archetypem je *idea člověka*. Jakmile *svatá monáda* ze sebe vyzáří emanaci, která projde tímto archetypem, začne existovat člověk. Věčná duše se oděje tělem noetickým, pak psychickým a nakonec při početí a narození tělem hrubohmotným.

Všechna tato tři těla, jež má každý živý člověk, jsou „hmotnými“ těly na různých úrovních vibrací, jak Daskalos objasnil. „Tragédie běžné vědy včetně psychologie je v tom,“ řekl, „že uznává jenom hrubohmotné tělo. Všechny vědecké teorie o lidské podstatě a našem Já se tudíž omezují jen na tu

nejhrubší úroveň existence.“ Daskalos pak tvrdil, že jeho znalost oněch dalších rozměrů vychází z jeho vlastní zkušenosti. S těmito jinými světy je v neustálém styku a pracuje v nich společně s dalšími „neviditelnými pomocníky“ a mistry.

Daskalos tvrdil, že když člověk zemře, žije dál v plném vědomí v těchto jiných dimenzích jako „současná osobnost“ ve svém psychonoetickém těle, v těle pocitů, tužeb a myšlenek, až do dalšího vtělení, kdy si ego vybuduje novou „současnou osobnost“, jež se bude skládat z nového noetického, psychického a hrubohmotného těla. Prostřednictvím vnitřního Já neboli „trvalé osobnosti“ se podstata veškerých zkušeností z předchozích životů přenáší do nové inkarnace.

Po dalších otázkách mého kolegy se Daskalos vyjádřil, že cílem inkarnačních cyklů je získat zkušenosti a vypěstovat si „individualitu v rámci Jednoty“. Díky karmě neboli zákonu příčin a důsledků ego duchovně roste, dokud nedosáhne *teózy* – pochopení, že je nedílnou součástí Boha čili Absolutna. Lidská bytost se pak již nemusí vtělovat a sestupovat do „světů oddělenosti“ a hrubé hmoty. Daskalos zdůraznil, že neexistuje „hřích“ jako takový, jelikož neexistuje žádný věčný trest. Existují jenom různé zkušenosti. Všechny lidské duše budou nakonec vykoupeny na základě zákona karmy, zralosti a získání poznání a moudrosti. Jednou řekl, že „ten, kdo je dnes vrahem, bude zítra mistrem osvícení“. Kristovo podobenství o marnotratném synovi symbolicky odhaluje lidstvu jeho osud: návrat do paláce milujícího otce po zkouškách a útrapách pozemských životů.

Daskalos pak dále rozváděl svou koncepci vesmíru, která podle něj pochází od mistrů „na druhé straně“ – bytostí, které se nacházejí ve stavu *teózy* a v jejichž čele stojí Jochanán neboli evangelista Jan, který používá Daskalovo tělo, aby mohl lidstvu předávat poznatky o povaze skutečnosti a existence.

Můj pětasedmdesátiletý přítel naslouchal se zájmem, ale ani trochu nenaznačil, zda na něj Daskalova přednáška dělá či nedělá nějaký dojem. Po patnáctiminutové pauze, kdy se Daskalos věnoval nějakým návštěvníkům, kteří za ním přišli s rodinným problémem, se můj přítel pustil do dalšího vyzvídání.

„Mám otázku ohledně parapsychologie,“ řekl. Když si pak několikrát odkašlal a Daskalos mu povzbudivě přikývl, pokračoval.

„Nejde mi o to, abych vás provokoval. Jenom se snažím zjistit, co si myslíte.“

„Jen do toho,“ řekl Daskalos s úsměvem a složil si ruce na prsou.

„Vezměme si například nějaký tradiční pokus v oblasti mimosmyslového vnímání. Máme pět karet,“ řekl můj kolega a ukázal přitom na pomyslné karty na stolku před námi. „Na jedné z nich je kruh. Na druhé čtverec, a tak dále. Na základě mnoha, mnoha pokusů víme, že někteří lidé umějí říct, jakou kartu držím. My však netušíme, jak je to možné, a to na základě žádného názoru. Ani vašeho.“

„Ale ne, my to víme,“ namítl Daskalos se smíchem.

„Ne, dovolte, abych to dopověděl. Podle parapsychologů a statistických údajů mají prostě někteří lidé lepší výsledky, než je pouhé úspěšné hádání. U obyčejných lidí je běžné, že se treť jednou z pěti pokusů nebo na dvacet procent, zatímco ti druzí lidé se trefují až na sedmdesát či osmdesát procent. To nemůže být náhoda,“ řekl můj kolega vzrušeně a namířil prstem před sebe. „To dokazuje,“ pokračoval, „že mimosmyslové vnímání opravdu existuje. Shodneme se, že někteří lidé to umí a jiní nikoliv. A můžeme to vědecky akceptovat jako něco hmotného v tom smyslu, že mezi vámi a mnou proudí určité světelné vlny a v tomto smyslu jde o hmotnou skutečnost.“

„Správně,“ přikývl Daskalos.

„Víme i to, že rozhlasové vlny mnohou procházejí zdi a podobně.“

„I to je hmotná skutečnost,“ řekl Daskalos s úsměvem a s náznakem ironie v hlase.

„Takže je to všechno hmotné. Jenže mé znalosti literatury mi říkají, že parapsychologové nedokázali nikoho naučit, aby to uměl udělat nebo aby si případně takové schopnosti vypěstoval. Rád bych věděl, zda na základě vaší praxe a zkušenosti dokážete někoho naučit, aby si vylepšil své parapsychické schopnosti?“

„Tak za prvé, můj milý pane profesore, ty pokusy, o nichž mluvíte, jsou podle mne dost hloupé. Parapsychologie je také ještě v plenkách. My nemáme zájem rozvíjet parapsychické schopnosti jen tak samoúčelně, abychom měli nad čím žasnout. My chceme takové schopnosti používat pouze pro účely léčení, abychom mohli sloužit svým bližním. Ale ovšem, máme metodu, jak lidi naučit ovládat mysl.“

„Ano, ale co to znamená?“ zeptal se můj přítel.

„Podívejte se. Jak už jsem řekl, mysl jako superlátka je všude. Rádiové vlny existují, a pokud sestrojíme vhodný přístroj – rádio – můžeme poslouchat nebo vysílat, jakou hudbu chceme jen tím, že se naladíme na příslušný kanál. Naším cílem je stát se vhodným přijímacím aparátem myšlenkových vln.“

„Jistě, ale jak se stanete tím správným přijímacím aparátem?“

„Prostřednictvím určitých meditačních cvičení koncentrace učíme, jak zacházet s onou amorfní superlátkou zvanou mysl a jak ji tvarovat do myšlenkových forem neboli mentálních obrazů. Tyto myšlenkové formy, kterým my říkáme *elementálové*, jsou hmotné, jsou vytvořené z myslí a ten, kdo má jasnovidné schopnosti, je může vidět.“

„Normální lidé,“ pokračoval Daskalos, „neumějí s myslí zacházet. Mysl většiny lidí je v embryonálním stadiu. Lidé se neumějí pořádně soustředit ani na minutu.“

„A co vědci?“ namítl jsem. „Ani ti se neumějí soustředit?“

„Ne. Ani vědci se neumějí opravdu soustředit. Já totiž mluvíím o jiném druhu soustředění. Jde o schopnost podržet ve své myslí jistý obraz po určitou dobu, aniž by se do toho pletly jakékoliv jiné myšlenky. Není to vůbec snadné. Vědci se soustředují, ale jejich soustředění je takové, že při něm jedna myšlenka převládne nad druhou bez absolutní a fixované koncentrace pouze na jeden jediný bod či obraz. Kdyby vědci uměli doopravdy meditoval a absolutně se soustředit, jejich tvořivost by se zdesetinásobila. Pak by zažili to, čemu já říkám „nával pochopení“, což vám neumím vysvětlit jinak, než že v jediné chvíli prostě najednou chápete to, k čemu se jiní lidé a vědci namáhavě dopracovávají dlouhá léta.“

„Pokud takové schopnosti získáš, aniž by ses rozvíjel duchovně, nezačneš být nebezpečný pro sebe i pro druhé?“ zeptal jsem se.

„Jistěže. Proto lidi neučíme jen to, jak mají rozvíjet své psychonoetické síly, ale i to, jak provádět sebeanalýzu, překonávat egocentrismus a očišťovat své podvědomí od destruktivních myšlenek a tužeb.“

Daskalos pak tvrdil, že běžní lidé v „normálním“ stavu vědomí žijí jako napůl zhypnotizovaní, existují jenom mechanicky. „Za normální stav přitom považuji,“ řekl, „když se někdo zabývá vnějšími věcmi a nevnímá svou vnitřní realitu.“ Toto nedostatečné vnímání svého skutečného Já, neboli odcizení se od něj, dělá podle Daskalose z lidí roboty, podřízené vnějším, a většinou destruktivním, sugescím. „Lidé si myslí, že žijí. Ve skutečnosti však nežijí,“ tvrdil. „Skutečně žít začnou teprve tehdy, až když objeví sebe sama a namísto toho, aby používali svá těla, pohybovali rukama a nohama a zabývali se ubohými maličkostmi, budou umět opravdu zužitkovat své božské dědictví myslí a stanou se pány světa,“ a Daskalos přitom sevřel pěst v symbolickém gestu moci.

„Už budu muset jít,“ řekl můj přítel poté, co chvíli přemítal nad Daskalovými slovy, „ale chtěl bych vám říct něco o jistém výzkumu, který prováděl můj přítel. Souvisí to s chemickým složením slz. Zjistil, že při umělém pláči, jako třeba když krájíte cibuli, se chemické složení slz liší od chemického složení slz, jež pláčete, když jste smutní. Zjistil, že slzy vyvolané žalem obsahují jed, zatímco slzy od krájení cibule jed neobsahují. Podle jeho teorie se v naší společnosti nedovoluje plakat žalem mužům, jenom ženám. Podle něj tento jed souvisí se žaludečními vředy. Proto mají muži mnohem častěji žaludeční vředy než ženy. Ženy projevují své emoce snadněji, a zbavují se tak jedu ve svém organizmu, zatímco od mužů se očekává, že budou „chlapi“. Zatím je to jenom teorie, ale tak mě napadlo, že by vás to mohlo zajímat.“

„To, co zjistil váš kolega, dává smysl. Souhlasím s tím,“ řekl na to Daskalos a poskytl na toto téma vlastní komentář. „Slzy jsou něco jako bílé krváčení. Je to něco podobného, jako když vám teče krev. Představte si, že se říznete do prs-

tu a začne vám téct krev. Chemické složení vaší krve bude záviset na tom, v jakém jste psychickém stavu. Kdybychom zkoumali krev člověka ve stresu a rozzlobeného a pak, když je v klidu a pohodě, viděli bychom, že v těchto dvou krevních vzorcích je značný chemický rozdíl. Je to podobné jako to, co váš kolega odhalil u slz. A musím říct, že syntéza a složení všech tělesných tekutin a tělesných šťáv, nejenom slz a krve, ale i moči a slin, odpovídají psychickému stavu jedince. Proč? Protože hmota je ovládána éterickou energií a tato energie může vibrovat buď klidně a pokojně, nebo divoce. Zním jeden případ, kdy jeden kluk, považovaný za ‚zlého‘, v záchvatu vzteku kousl jiné dítě a to dostalo otravu krve. V tom vzteku se jeho sliny doslova změnilly na jed. Když otestovali jeho sliny poté, co se uklidnil, žádný jed v nich nebyl. Chemické složení slin odráží psychický stav. To platí i u zvířat.“

„Domnívám se, Daskale, že stejný princip se zřejmě týká i *agiasmy* (svěcené vody),“ dodal jsem. „Pokud vím, někteří badatelé tvrdí, že chemické složení svěcené vody je jiné než u vody obvyčejné.“

„Správně. Je to vlivem myšlenky na hmotu,“ řekl Daskalos. „Je to důsledek elementálů, které my lidé neustále tvoříme.“

„Můžete mi prosím vás vysvětlit, co myslíte pod pojmem ‚elementálové‘?“ zeptal se můj přítel.

„Každá myšlenka a každá touha,“ odpověděl Daskalos, „je nabitá psychonoetickou energií, jež se šíří do okolního prostředí. Jakmile se tyto ‚elementálové‘ dostanou ven, nabývají určitý tvar a začnou samostatně existovat. Elementálové tudíž mohou působit na jiné osoby, které vibrují na stejné frekvenci jako ten nebo ti, kdo dané elementály vyslali. Badatel pravdy proto musí na základě sebeanalýzy a vhodných meditačních cvičení vyslat pouze dobré elementály, kteří druhým pomáhají.“

Daskalos dále tvrdil, že člověk je neustále propojený s elementály, které bez přestání tvoří a za něž je odpovědný. Proto se k nám nakonec vrátí každá myšlenka a touha neboli elementál, již jsme kdy ze sebe vyslali, a to buď v tomto, nebo v některém budoucím životě. Je to způsob, jakým funguje zákon karmy.